

Прилог бр. 1.

НАСТАВНО –НАУЧНОМ ВИЈЕЋУ ПЕДАГОШКОГ ФАКУЛТЕТА У БИЈЕЉИНИ СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА У ИСТОЧНОМ САРАЈЕВУ

Предмет: Извјештај комисије о пријављеним кандидатима за избор у академско звање **доцента**, ужа научна област **Специфичне књижевности (Србистика)**.

Одлуком Наставно-научног вијећа Педагошког факултета у Бијељини, Универзитета у Источном Сарајеву, ННВ број 01-157 од 17. 2. 2022. године, именовали смо Комисију за разматрање конкурсног материјала и писање извјештаја по конкурс, објављеном у дневном листу „Глас Српске” од 29. децембра 2021. године, за избор у академско звање **доцента**, ужа научна област **Специфичне књижевности (Србистика)**.

ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

Састав комисије¹ са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив научне области, научног поља и уже научне/умјетничке области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. Проф. др Ранко Поповић, редовни професор, председник
Научна област: Хуманистичке науке
Научно поље: Језици и књижевност
Ужа научна област: Српска књижевност и култура с компаратистиком и теоријом књижевности
Датум избора у звање: 27. 10. 2016.
Универзитет у Бањој Луци
Филолошки факултет

2. Проф. др Саша Кнежевић, редовни професор, члан
Научна област: Хуманистичке науке
Научно поље: Језици и књижевност
Ужа научна област: Специфичне књижевности (Србистика)
Датум избора у звање: 4. 4. 2019.
Универзитет у Источном Сарајеву
Филозофски факултет

3. Доц. др Жељка Пржуљ, доцент, члан
Научна област: Хуманистичке науке
Научно поље: Језици и књижевност
Ужа научна област: Специфичне књижевности (Србистика)
Датум избора у звање: 4. 4. 2018.
Универзитет у Источном Сарајеву
Филозофски факултет

На претходно наведени конкурс пријавио се један (1) кандидат:

1. др Сузана Бунчић, виши асистент

²

¹ Комисија се састоји од најмање три наставника из научног поља, од којих је најмање један из уже научне/умјетничке за коју се бира кандидат. Најмање један члан комисије не може бити у радном односу на Универзитету у Источном Сарајеву, односно мора бити у радном односу на другој високошколској установи. Чланови комисије морају бити у истом или вишем звању од звања у које се кандидат бира и не могу бити у сродству са кандидатом.

На основу прегледа конкурсне документације, а поштујући прописане чланове³ 77., Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“ бр. 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18 и 26/19), чланове 148. и 149. Статута Универзитета у Источном Сарајеву и чланове 5., 6. и 38.⁴. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву, Комисија за писање извјештаја о пријављеним кандидатима за изборе у звања, Наставно-научном/умјетничком вијећу Педагошког факултета/академије и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву подноси сљедећи извјештај на даље одлучивање:

ИЗВЈЕШТАЈ

КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I ПОДАЦИ О КОНКУРСУ
Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке
Сенат Универзитета у Источном Сарајеву, одлука број: 01-С-406-XXVI/21 од 23. 12. 2021. године
Дневни лист, датум објаве конкурса
„Глас Српске”, 29. 12. 2021. године
Број кандидата који се бира
Један (1)
Звање и назив уже научне/умјетничке области, уже образовне области за коју је конкурс расписан.
Избор у звање доцента, за ужу научну област Специфичне књижевности (Србистика).
Број пријављених кандидата
Један (1)

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА
ПРВИ КАНДИДАТ
1. ОСНОВНИ БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ
Име (име једног родитеља) и презиме
Сузана (Радован) Бунчић
Датум и мјесто рођења
26. 1. 1982. Сарајево, Центар, Босна и Херцеговина
Установе у којима је кандидат био запослен
ЈУ Завод за уџбенике и наставна средства Источно Сарајево, Универзитет у Источном Сарајеву, Педагошки факултет Бијељина
Звања/радна мјеста
Лектор приправник, Асистент и виши асистент на Педагошком факултету у Бијељини
Научна област
Хуманистичке науке, Специфичне књижевности (Србистика)
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима
Члан Српског просвјетног и културног друштва „Просвјета”
2. СТРУЧНА БИОГРАФИЈА, ДИПЛОМЕ И ЗВАЊА

² Навести све пријављене кандидате (име, име једног родитеља, презиме).

³ У зависности од звања у које се кандидат бира, наводи се члан 77. или 78. или 87.

⁴ У зависности од звања у које се кандидат бира, наводи се члан 37. или 38. или 39.

Основне студије/студије првог циклуса
Назив институције, година уписа и завршетка
Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, 2002–2007. године
Назив студијског програма, излазног модула
Српски језик и српска књижевност
Просјечна оцјена током студија ⁵ , стечени академски назив
9,06, Дипломирани професор српског језика и српске књижевности
Постдипломске студије/студије другог циклуса
Назив институције, година уписа и завршетка
Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, 2008–2014. године
Назив студијског програма, излазног модула
Методолошки аспекти изучавања књижевности (Књижевност)
Просјечна оцјена током студија, стечени академски назив
9,80, Магистар књижевнoисторијских наука
Наслов магистарског/мастер рада
<i>Типови и функције хумора у приповијеткама Ива Андрића</i>
Ужа научна/умјетничка област
Специфичне књижевности (Србистика)
Докторат/студије трећег циклуса
Назив институције, година уписа и завршетка (датум пријаве и одбране дисертације)
Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале, 2015. (15. 7. 2015) године добијена сагласност за израду тезе, дисертација одбрањена 19. 11. 2021. године.
Наслов докторске дисертације
<i>Поетика прозе Мома Капора</i>
Ужа научна област
Специфичне књижевности (Србистика)
Претходни избори у звања (институција, звање и период)
1. Универзитет у Источном Сарајеву, Педагошки факултет Бијељина, асистент, 23. 12. 2008–26. 4. 2014. године.
2 ⁶ . Универзитет у Источном Сарајеву, Педагошки факултет Бијељина, виши асистент, 26. 4. 2014–22. 3. 2019. године.
3. Универзитет у Источном Сарајеву, Педагошки факултет Бијељина, виши асистент, 22. 3. 2019. године.
3. НАУЧНА/УМЈЕТНИЧКА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА
Радови прије првог и/или посљедњег избора/реизбора
1. Сузана Лаловић (2008), <i>Зимомора</i> и почеци освајања завичаја, У: Рајко Петров Ного, <i>Зимомора након четрдесет година</i> , Лакташи: Графомарк, 92–96.
У раду ‘ <i>Зимомора</i> ’ и <i>почеци освајања завичаја</i> говори се о поезији Рајка Петрова Нога. Ауторка повлачи паралелу између Ногове прве пјесничке збирке и његовог каснијег стваралаштва у погледу тематско-мотивског јединства, настојећи да издвоји оно што ово пјесништво чини карактеристичним и препознатљивим. Као доминанте Ноговог пјесништва издвајају се лични и породични бол пјесника који се пресликавају на национални удес, у коме се потенцира страдалништво српског народа у вишевијековним ратовима и погромима. Уочава се да је пјесников глас, у почетним збиркама пун бунтовништва и пркосног инаћења, из збирке узбирку постајао стишанији, да би се на крају бунт преточио у вапај и молитву.

⁵Просјечна оцјена током основних студија и студија првог и другог циклуса наводи се за кандидате који се бирају у звање асистента и вишег асистента.

⁶ Навести све претходне изборе у звања.

Ауторка закључује да је Ногова прва пјесничка збирка, у ствари, извориште основних мотива којима ће пјесник остати вјеран до краја. Првом збирком Ного је започео свој повратак *кући које нема*, а самим тиме и завичају, с тиме што се појам завичај полако проширивао на свеколики српски национални простор.

2. Лаловић 2010: Сузана Лаловић, Бајка у савременом наставном процесу, *Нова школа, година V, бр. 7*, Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 200–213.

Рад *Бајка у савременом наставном процесу* разматра неке од нових могућности успјешног укључивања бајке у наставу с обзиром на актуелне тенденције. Као књижевноумјетничка врста бајка је одувјек имала не само специфичну, већ и веома важну улогу у васпитању. Од првобитне заједнице, у којој је настала, до савременог доба, промовишући друштвено прихватљиве обрасце понашања, нудећи забаву, олакшавајући социјализацију, задовољавајући човјекову потребу за лијепим, те мотивишући га да креативно дјелује, бајка се увијек бавила универзалним и свевременим проблемима човјека. Имајући у виду да је сазријевање савременог дјетета условљено законима и потребама савременог потрошачког друштва, које путем телевизије и електронских медија промовише инстант вриједности, ауторка сматра да је потребно истражити нове могућности ревитализације и ревалоризације бајке у животу и васпитању дјетета. Савремене тенденције у настави које подразумевају интердисциплинарност и тематско повезивање садржаја из различитих подручја пружају нове могућности адекватног укључивања бајке у наставни процес, уз поштовање умјетничке природе овог књижевног жанра. У раду се даље предлаже модел обраде бајке у корелацији са музичком и ликовном културом и физичким васпитањем. У закључном дијелу рада ауторка изражава увјерење да би обрада бајке путем предложеног модела могла помоћи враћању овом жанру оног мјеста које и треба да му припада у животу и васпитању дјетета.

3. Лаловић, Ковачевић 2011: Сузана Лаловић, Милена Ковачевић, *Средина и одрастање дјевојчица: Андрићева Роза и Самоковлијина Мирјама*, *Детињство, Часопис о књижевности за децу 2/2011 (XXXVII)*, Нови Сад, 117–126.

У раду *Средина и одрастање дјевојчица: Андрићева Роза и Самоковлијина Мирјама*, који је коауторски, говори се о ликовима двију дјевојчица које су дали Иво Андрић и Иск Самоковлија у приповијеткама *На обали* и *Мирјамина коса*. Ауторка уочава да су ликови Розе Калине и Мирјаме по много чему специфични не само у оквиру опуса приповиједака за дјецу, него и у српској књижевности уопште. Иако се ликови ове двије дјевојчице уклапају у општа обиљежја Андрићеве и Самоковлијине поетике, они је у исто вријеме надилазе. Оне грчевито, свака на свој начин, покушавају наћи своје мјесто под сунцем, а успјех зависи од тога колико је средина (хришћанска, односно јеврејска), спремна да прихвати другачије, колико су дјевојчице спремне да прихвате саме себе и дјелају да се изборе за своје циљеве. У завршном дијелу рада се закључује да ни једна ни друга дјевојчица не успијевају да побјегну од судбине, с том разликом што Роза ствари види у правом свјетлу и прихвата их, дјелује, а Мирјама чека да се ствари саме од себе ријеше, вјерујући да ништа није до ње.

4. Лаловић 2011: Сузана Лаловић, *Збогом, Сарајево* Радована Вучковића – паралеле са Андрићевим стваралаштвом, *Наука и политика*, зборник радова књига 5, том 1, Пале: Филозофски факултет Пале, 373–383.

У раду *‘Збогом, Сарајево’ Радована Вучковића – паралела са Андрићевим стваралаштвом*

се анализира дневничка проза *Збогом, Сарајево* Радована Вучковића у контексту ратних збивања. То је збирка запажања о људима, догађајима и ситуацијама које је Вучковић записао у периоду од 30. августа 1990. до 15. децембра 1993. године у ратом захваћеном Сарајеву. Оправданост поређења мемоарске прозе Радована Вучковића са дјелом Ива Андрића ауторка проналази у чињеници да је Андрић пишући у највећем јеку братства и јединства лоцирао вријеме радње својих *сарајевских прича* на сами почетак ирационалне мржње међу нацијама, односно, у доба великих историјских ломова и преврата, какве су биле 1878, 1906, 1908. и 1914. година када је та мржња испливалала на површину и обузимала све. Све што покреће тренутне историјске догађаје, суштински се налази описано у Андрићевим дјелима фикције. Вучковић се, заправо, непрестано загледа у то дјело, тражећи у њему одговорена оно што му се збива у стварности. Нит која спаја истрзане и грозоморне ратне доживљаје аутора ове дневничке прозе је поновно оживљавање националног идентитета. Заточеништво у Сарајеву Вучковићу пружа емпиријски увид у природу људског зла, а Андрићева проза лајтмотивски дефинише осјећање безизлаза, патње и непомирљивости нација на тлу Босне.

5. Ковачевић, Лаловић, Крсмановић 2013: Ковачевић Милена, Лаловић Сузана, Крсмановић Душко, Утицај средњошколског успјеха на резултате теста из српског језика и књижевности у оквиру пријемног испита на Педагошком факултету у Бијељини, *Методичка пракса* број 1. Vol 13, година XIII, Београд, 63–76.

Утицај средњошколског успјеха на резултате теста из српског језика и књижевности у оквиру пријемног испита на Педагошком факултету у Бијељини је рад који је урађен у коауторству са двоје колега са Педагошког факултета у Бијељини и доноси резултате истраживања како тип средње школе и средњошколски успјех утичу на резултате које су кандидати остварили на тесту из српског језика и књижевности на пријемном испиту на Педагошком факултету у Бијељини 2009/2010. и 2010/2011. године. Узорак је узет методом случајног избора и износио је стотину кандидата. Посебна пажња је посвећена анализи успјешности у рјешавању питања из књижевности у односу на питања из језика, али и ужих подручја унутар тих области. Резултати су показали да су кандидати из средњих стручних школа имали бољи просјечан успјех од гимназијалаца, али да су обје године на тесту из српског језика и књижевности остварили слабији успјех. Истраживање је показало и да битан утицај на резултате теста има тип питања, јер велики број питања типа вишеструког избора олакшава рјешавање теста.

6. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Један Андрићев хумористички јунак, *Књижевност и језик, часопис Друштва за Српски језик и књижевност Србије*, год. LXI, број 1–2, Београд: Друштво за Српски језик и књижевност Србије, 57–67. (Оригинални научни рад)

У раду **Један Андрићев хумористички јунак** кандидаткиња анализира Андрићеве приповијетке *Дан у Риму* и *Ноћ у Алхамбри* са становишта присуства хумористичких садржаја у њима. Оно што ове приповијетке повезује у јединствену цјелину јесте лик Николе Крилетића. Обликовање овог јунака у основи је типско и садржи комичне црте плаутовског „хвалисавог војника”, са примјесима лакрдијаша. Хумористички потенцијал остварује се уланчавањем и проширивањем анегдотских ситуација у којима се откривају карактерне и типске особине главног јунака. Обликован хумористичким средствима, Никола Крилетић израста у метонимијски лик, израз једног поднебља и једног менталитета. Како обје приповијетке карактерише непосредна нарација, као и присуство масовног спектакла као позорнице за догађај, велика пажња је посвећена апликацији Бахтиновог појма

карневализација. У закључном дијелу рада речено је нешто о природи Андрићевог хумора који, поред нескривене иронијско-сатиричке жаоке, карактерише дух симпатије и ведрине.

7. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Алија Ђерзелез у свјетлу карневала, *Филолог, часопис за језик, књижевност и културу*, год. V, број 9. Бања Лука: Филолошки факултет, стр. 205–214. (Оригинални научни рад)

У раду *Алија Ђерзелез у свјетлу карневала* кандидаткиња разматра Андрићеву приповијетку *Пут Алије Ђерзелеза* у свјетлу теорија о хумору Михаила Бахтина, Луиђија Пирандела и Александра Бошковића. Као доминантни план књижевне структуре посредством којег се хуморно остварује у овој приповијести кандидаткиња издваја хумористички лик Алије Ђерзелеза. Ауторка уочава да у физичкој карактеризацији лика Алије Ђерзелеза доминира гротеска, а стварање атмосфере као подлоге за изградњу лика у знаку је карневализујуће ослобођене свијести и дијалогског општења који доводе до демитизације епског јунака, подвргавајући га прво амбивалентном карневалском смијеху, а затим и рефлексјама о његовим узроцима.

8. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Фра Марко Крнета – Андрићев хумористички јунак, *Српска вила, часопис за књижевност, културу и науку*, број 39, Бијељина: СПКД Просвјета, 223–245. (Прегледни рад)

У раду *Фра Марко Крнета – Андрићев хумористички јунак* ауторка анализира хумористичке поступке у Андрићевим приповијеткама из фратарског циклуса у којим се појављује лик фра-Марка Крнете. Ауторка прати развој и умјетничко обликовање Фра-Марковог лик из приповијетке у приповијетку. Први пут се тај лик појављује у приповијести *У мусафирхани* (1923), затим *У зиндану* (1924) и приповијести *Исповијед* (1928), да би се повијест о њему завршила приповијетком *Код казана* (1930). Испоставља се да највећи дио хумористичког потенцијала произилази из комичне карактеризације главног јунака, која почива на контрасту између његове непатворене горштакче, готово пантеистичке природе и непоколебљиве вјере у Бога и хришћанску етику. Поред тога ауторка указује је на низ комичних ситуација, углавном анегдотског карактера као и на разноврсна средства језичке комике.

9. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Један од могућих погледа на Андрићеву збирку „Кућа на осами”, *Нова школа, година IX*, број. 13, Бијељина: Педагошки факултет, 30–39. (Оригинални научни рад)

У овом раду кандидаткиња анализира посљедњу и постхумно објављена приповједачку збирку Ива Андрића под насловом „Кућа на осами”. Ауторка наглашава да ова збирка по многим карактеристикама представља специфично дјело приповиједног стваралаштва нашег нобеловца. Не претендујући на било какву врсту коначног суда, с обзиром на комплексност саме збирке о којој је ријеч, ауторка даје неке нове увиде у правцу којих би будуће анализе могле ићи. Имајући у виду релативизам као једно од иманентних својстава Андрићевог стваралаштва и концепцију збирке која је замишљена тако да душе умрлих долазе писцу тражећи од њега да их прими у своје дјело, односно да му испричају своју животну причу, ауторка наглашава да је ово дјело нарочито погодно за разматрање присуства и врсте хумора у њему, као и у посљедње вријеме све популарније „теорија могућих свјетова”. У складу с

тим, кандидаткиња најприје даје најважнија схватања која се тичу „теорије могућих свјетова”, осврћући се у првом реду на ставове Лубомира Долежела, а затим анализирајући примјере из приповиједака одређује врсту, степен и функцију хуморног у таквој структури. Ауторка закључује да је у фокусу поменутих приповиједака приказан моменат када се у ликовима буди могућност другог човјека у њима самима, односно постојање њихових пандана у другим могућим свјетовима. Хумор у сагледавању ликова не нуди утјеху у заумном свијету, иначе душе „Куће на осами” не би имале потребу да долазе наратору, он нас неминовно враћа овом свијету као једином извјесном, показујући нам да нема алтернативе, и још више, свијет приче који коегзистира у стварном свијету испоставља се као највиша „реалност”, јер прича, коначно, надживљава све, а живот у причи остаје једино свједочанство постојања.

10. Милић, Симеуновић, Лаловић 2014: Сања Милић, Владо Симеуновић, Сузана Лаловић, Иновирање приступа у откривању креативности код дјеце предшколског узраста, *Имплементација иновација у образовању и васпитању – изазови и дилеме*, зборник радова, Београд: Учитељски факултет Универзитета у Београду, 612–622. (Оригинални научни рад)

У коауторском раду *Иновирање приступа у откривању креативности код дјеце предшколског узраста* ауторка с обзиром на институцију у којој је запослена залази у подручје дјечије даровитости, односно процјене кративног потенцијала дјеце када је у питању вербално-лингвистичка интелигенција. Полазећи од чињенице да су даровити појединци покретачи друштвених промјена и творци најпрогресивнијих идеја које резултирају новим, оригиналнијим и савременијим продукцима људског искуства уопште, аутори сматрају да процес идентификације даровитих, који није нимало лак и захтијева висок ниво стручности и посвећености, треба да почне још у раном дјетињству. У сврху унапређивања успјеха у откривању и развоју свих потенцијала, они инсистирају на иновирању метода, поступка и инструмената, али и приступа за утврђивање постојања, структуре и степена даровитости у складу са достигнућима других наука на пољу изучавања човјека. Циљ рада је је утврђивање нивоа слагања процјена креативних потенцијала дјеце предшколског узраста од стране педагога, професора српског језика и васпитача. На узорку од 2000 вербалних мисаоних продуката (одговора) које је дало 182 дјеце предшколског узраста, три процјењивача су означавала одговоре који у себи садрже елементе креативности. С обзиром на то да је за идентификацију креативних потенцијала неопходан мултидисциплинарни приступ, резултати истраживања дају смјернице за унапређење компетенција наставника који су укључени у процес препознавања и организације рада са даровитом дјецом.

11. Лаловић 2015: Сузана Лаловић, Хумор и слобода у Андрићевој „Причи о везировом слону“, *Наука и слобода*, Научни скуп поводом стогодишњице сарајевског атентата и двадесетогодишњице рада филозофског факултета на Палама, Пале: Филозофски факултет у Палама, 701–714. (Оригинални научни рад)

У раду *Хумор и слобода у Андрићевој „Причи о везировом слону”* ауторка Андрићеву приповијетку *Прича о везировом слону* (1947), која представља по много чему специфично дјело Андрићевог приповиједног опуса, анализира позивајући се на роман *Травничка хроника* (1946) на који се ова приповијетка тематски наслања чинећи заједно са њим причу о односу травничке чаршије према страном, а шире гледано и окосницу једне велике Андрићеве теме – босанска касаба и друго (друкчије). Осим што ову приповијетку сагледава и тумачи кроз призму поузданости колективног памћења и снагу народске мудрости, ауторка наглашава да уводни дио ове приче представља и нарочиту врсту аутопоетичког текста. На почетку

експлицирани као највиши облик истинитости о људима, тлу и историји, прича и причање се на крају кроз само приповиједање о везировом слону, Аљу Казазу и Травничанима показују стварнијим од фактографске стварности и „истинитије од сваке истине“ (265). У првом дијелу рада ауторка објашњава однос травничке чаршије и новог везира, који се сагледава кроз међузависност приче о догађајима и онога што се стварно догодило. Разлика између стварног и имагинарног – онога што се стварно догодило и онога што се могло догодити – не игра битну улогу у стварању колективне касаблијске свијести о новом везиру и његовом чудном љубимцу. Напротив, чини се да су измишљене приче, лажи и нагађања које прате присуство Целалије и фила у Травнику пресудне у учвршћивању травничког страха и везирове моћи, представљајући својеврсни парадокс историјског свједочанства и моћи приче. Други дио рада посвећен је анализи хумористичких садржаја у овој приповиједи, њихових типова и функција. Нарочита пажња посвећена је хумористичком потенцијалу Аљове измишљене приче о сусрету са везиром која се доживљава као посредна и парадоксална, али спознајно ослобађајућа могућност назирања „стварне“ истине тамо гдје се фактографска истинитост испоставља недостатном.

12. Бунчић 2015: Сузана Бунчић, Андрићеви малограђани – хуморно-иронична интерпретација, Часопис „Радови Филозофског факултета“, број 17, Пале: Филозофски факултет у Палама, 111–130. (Кратко саопштење)

У раду *Андрићеви малограђани – хуморно-иронична интерпретација* ауторка анализира приповијетке Ива Андрића које за тему имају животе ситних чиновника и „малих људи“ чије егзистенције усљед одсуства гипкости духа пред неумитном животном промјенљивошћу бивају доведене на ивицу апсурда. Ријеч је у првом реду о приповијеткама *Светковина*, *Случај Стевана Карајана*, *Црвен цвет*, *Ђорђе Ђорђевић*, *Знакови* и *Аутобиографија*. Како би изразио сву тривијалност малограђанског начина живота и реда као једног од његових императива, Андрић јунаке из ових приповиједака слика у преломним тренуцима њихових живота, када правила реда бивају сломљена, а у којима се они више не сналазе. Преко ових ликова су исмијане малограђанска жеља за контролом, шкртост, претјерана опрезност, малограђански конформизам, површност, крутост. Иако дубоко ироничан, а на моменте и саркастичан, за хумор у овим приповијеткама би се могло рећи да је то „болна страна весела и смијешна страна људске боли“. Дobar дио рада посвећен је опису техника и поступака којима се производи хуморни учинак. Ауторка закључује да је овај дио Андрићевог стваралаштва дубоко укоријењен у егзистенцијалистичкој филозофији, а свака од приповиједака се разумијева као протест против тенденције типизирања, изједначавања, омасовљавања, централизовања које се на различитим нивоима и структурама увлаче у живот човјека, потирући његову бит и слободу избора.

13. Лаловић 2015: Сузана Лаловић, Дефинисање појма хумор, *Нова школа*, година X, свеска (I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 90–106. (Оригинални научни рад)

Као основни циљ рада *Дефинисање појма хумор* ауторка поставља дефинисање књижевнотеоријског појам хумор. У првом дијелу рада хумор се прво проматра у односу на сличне појмове као што су комично и смијешно, да би се у другом прешло на конкретну анализу хумора. Он се сагледава кроз теоријска објашњења Александра Бошковића, Николаја Хартмана, Артура Шопенхауера и Луиђија Пирандела који истичу да је хумор нарочита врста посматрања за коју је неопходна непристрасност и дистанцирање од предмета, „свакодневних вредности и предрасуда“, али не дистанцирање у смислу емоционалне хладноће. Тако дефинисан хумор постаје нарочит облик перспективизма који поред осталог садржи и увиђајући елемент.

14. Бунчић, Милић, Симеуновић 2016: Сузана Бунчић, Сања Милић, Владо Симеуновић, Љубав и љубавници у кратким причамама Мома Капора, *Нова школа*, година XI, свеска (I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 79–95. (Оригинални научни рад)

У коауторском раду *Љубав и љубавници у кратким причамама Мома Капора* ауторка се бави темама љубав и сексуалност у књижевном стваралаштву Мома Капора. Рад се темељи на анализи начина конструкције и презентације мотива љубави у Капоровим причама из књиге „101 прича”. Откривајући поетичке доминанте кратке приче Мома Капора ауторка закључује да овај писац супротстављајући љубав стереотипима свакодневице, у првом реду афирмише нормалност, рехабилитујући на тај начин и љубав, као поетско осјећање и сентимент. У исто вријеме, писац свједочи о теретима и искушењима којима љубав у савременом друштву бива изложена и дубоко хуманим дилемама својих јунака. Љубав у кратким причама Мома Капора тако постаје подлога за посредну интерпретацију ширег историјског и културнополитичког контекста. На крају, ауторка закључује да специфичним приповиједањем о љубави Капор скоро да и нема претходника у српској књижевности, а свакако да стоји у опреци са савременим тенденцијама књижевног стварања.

15. Бунчић, Ивановић 2016: Сузана Бунчић, Милена Ивановић, Касаблијски дух у Андрићевој „Свадби”, *Нова школа*, година XI, свеска (II), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 29–35.

У коауторском раду *Касаблијски дух у Андрићевој „Свадби”* позната приповијетка Иве Андрића анализирана је у првом реду тако што је аплициран Бахтинов појам карневалације, али и њему слични поступци у изградњи ликова и приповиједне слике свијета као што су гротеска и иронија. Циљ је био да се докаже како се у основни песимистички став према животу и свијету у овој приповиједи ублажава хуморним посредовањем управо оних ликова и појава који пријете да униште сваки виши смисао. У раду се посебно наглашава како Андрићев приповједач приказује догађаје из перспективе касабе и јунака у њој, истовремено надрастајући их. У тој надинстанци приче налази се критика касаблијског духа у себи, јер тај глас припада истовремено и духу касабе, али и оном духу приче у коме се критички преосмишљавају заблуде и страхови, љубави и мржње, таштине и истине читавог једног колектива. Тај глас, како се наглашава у раду, карактерише хумористичко релативизовање касабе и односа у њој проткано ироничним и пародијским елементима у чијем основу лежи и једна етичка компонента која више представља неку врсту „слутње сложене мудрости“.

16. Бунчић Лаловић 2017: Сузана Бунчић Лаловић, Дехуманизација у хумористичком кључу, Зборник радова „Андрићева Госпођица“, *Андрићева иницијатива 10*. Институт за славистику Универзитета Карл Франц. Институт за славистику Универзитет Карл Франц – Народна и универзитетска библиотека Републике Српске – Свет књиге-нимлибрис. Грац–Бањалука. стр. 147–161.

У раду *Дехуманизација у хумористичком кључу* ауторка анализира лик Рајке Радаковић из Андрићевог романа *Госпођица* упоређујући га са ликовима Андрићевих жена из приповиједака *Зеко* (Маргита Катанић) и *Породична слика* (Наталија Ната Каменковић). Оно што повезује сва три лика јесте да припадају плејади Андрићевих негативних женских ликова о којима у српској књижевној критици и није било много ријечи до сада; све су у великој мјери типске јунакиње, а највише се приближавају типу тврдице и горопаднице, са примјесам мрзости. Хумористички принцип у изградњи ликова ових жена најупечатљивије долази до израза у њиховом физичком опису у коме се комбинују хиперболизација и реалистичко-комични елементи карикатуре са елементима гротеске, настале мјешавином

животињских механичких облика. Иако механичко начело заклања духовно, преко чега се ликови ових жена обесмишљавају и дехуманизују, а њихове егзистенције доводе на ивицу апсурда, њихово појављивање у дјелу је ублажено и углавном смирено хумористичким тоном који прати приповиједање, односно посредством „маштовитог и насмешеног коментара”. Таман када карактеризација јунакиња пријети да пређе у сатиру, на сцену ступа Андрићево хуманистичко одређење и оне нам дјелују колико одвратно и за сваку осуду, толико и људски слабе и суштински трагичне. Огољавајући јунакиње и иронично-карикатурално их портретишући, тако да њихови ликови каткада изазивају језу, а каткада и човјекољубив и помирљив осмијех, Андрић се претвара у критичара цјелокупног друштва чији су оне продукт, а субверзивност хумора омогућава да се све то на хармоничан начин стопи у књижевно дјело као виши облик истинитости о свијету и човјеку.

17. Бунчић 2017: Сузана Бунчић, Умјетнички поступак у приповијеткама Ива Андрића, *Нова школа, година XII*, свеска (1), Бијељина: Педагошки факултет, 261–273. (Оригинални научни рад)

У раду *Умјетнички поступак у приповијеткама Ива Андрића* ријеч је о кључним елементима на којима почива умјетност приповиједања Ива Андрића. Ауторка сматра да је за схватање умјетничког поступка Андрићевих приповиједака и хумора у њима, о чему се у посљедње вријеме све више говори, врло битно питање формалне презентације текста, у коме је главни акценат стављен на форме приповиједања. Андрића у причи интересује оно мјесто гдје се живот претвара у легенду, а појединачна судбину у универзалну истину. Ауторка наводи да се због тога Андрић често користи пословичким изразима, анегдотским поентирањим као и медитативно-филозофским пасажима који пониру ка суштини. Сам писац је често истицао да његово приповиједање тежи да се што више приближи прадавној ситуацији усменог приповиједања, у којој је народни рапсод усмено причао какав догађај, а окупљени око њега су слушали. Да Андрићево дјело почива на креативном преображају усменог приповиједања потврђују безбројни примјери: од наративне технике и структуре већине његових остварења, до тумачења веза остварених са народном традицијом, преко уочавања стилских константи или тематско-значењских склопова.

Радови послје посљедњег избора/реизбора⁷

1. **Бунчић 2019:** Suzana R. Bunčić, Kapor's *Confessions* between metafiction, fiction and autobiography, „Conference proceedings Filology, culture and education, Fourth International Scientific Conference FILKO. Voronezh State University Russia, Goce Delcev University in Stip N. Macedonia, Voronezh, 23–25 May 2019, стр. 17–24. ISBN 978-608-244-698-1

У раду **Kapor's „Confessions” between metafiction, fiction and autobiography („Исповести” М. Капора између метафикције, фикције и аутобиографије)** ауторка се бави жанровском поливалентношћу Капоровог романа *Исповести* (2008). Она полази од премисе да вишезначност романа *Исповести* сугерисана насловом и поднасловним одређењем „аутобиографски роман” смјешта ово дјело на границу између приче о властитом животу, фикције и мемоара чиме се, како она запажа, отвара питање жанровске и дискурсне

⁷Навести кратак приказ радова и књига (научних књига, монографија или универзитетских уџбеника) релевантних за избор кандидата у академско звање.

полиморфности овог штива. Аплицирајући савремене теорије које аутобиографију одређују углавном као наративни прозни жанр исповиједног карактера, коме је циљ да прикаже сопствени живот или развој властите личности, ауторка у трагању за прецизнијим жанровским одређењем „Исповести” анализира типове прозног дискурса у овом роману, настојећи да одреди мјесто и функцију аутобиографског дискурса у односу према историографском, мемоарском, фикционалном и метафикционалном приповиједању. Ауторка прво посвећује пажњу наслову и поднаслову *Исповести*. Доводећи прво наслов у везу са интертекстуалним предлошцима – истоименим дјелима Светог Августина и Ж. Ж. Русоа. У првом случају, ауторка закључује да наслов сугерише на то да повод за исповиједање подразумева преобраћење, причу о путу од гријеха према исправном и чистом животу, према истини и Богу, односно „унутрашњу аутобиографију”, док је према ауторкином мишљењу, у другом случају ријеч о другом полу аутобиографског исказивања – мемоарском. Ауторка, даље, запажа да је Капорова намјера у овом роману да фикционалну Лену и своје читаоце убиједи у искреност и оригиналност свога дјела преко фактографских чињеница утканих у њега, односно сталним реферисањем дијелова текста на историјске догађаје и стварност којима је као личност свједочио чиме нас, како ауторка закључује, Капор упозорава на елементарну чињеницу властите поетике, а то је да прозно писање мора подразумевати лично искуство, односно да књижевност мора реферисати на стварност. Другим ријечима, потцртава се неодвојивост биографског и фикционалног у прози Мома Капора. Да је осим аутобиографског и исповиједног дискурса у књизи присутан и романескни (фикционални) који се упоредо конституише са ова два, ауторка закључује посредством неколико чињеница, у првом реду фикцијског лика двадесетчетворогодишње студентике Лене, а са друге стране, и самог начина презентације текста који је саставан од фрагмената пишевог сјећања у којима он неријетко цитира ријечи, осјећања и размишљања својих савременика. У том смислу, ауторка, сматра да се може говорити о преласку са дијегетичког (аутобиографског) на миметички (романескни) начин приповиједања. Аутобиографски начин писања као исписивања себе не може да има свезнајућег наратора који улази у мисли других јунака, а то је оно што га чини фикцијом, односно романом. Поред ова два дискурса, ауторка у тексту *Исповести* највише пажње посвећује метафикцијском дискурсу као најдоминантнијем. Она закључује да семетафикционалност у прози Мома Капора прије свега очитује у облику метанаративних коментара који се тичу властитог начина писања, тема о којима пише, те проблематизовању идеолошких аспекте ранијих у односу на дјела настајала деведесетих година XX вијека и касније, а потом и у ауторовом ставу према односу између умјетности и живота, односно парадоксу књижевног текста који је истовремено окренут према стварности (референцијалан је) и према самоме себи (ауторереференцијалан је). У том смислу ауторка наглашава посебан значај почетка и краја *Исповести* као снажних паратекстуалних мјеста, посебно значајних са становишта метафикције. Оба се перципирају као засебни дијелови у којима писац поставља и испитује границе текста и однос између стварности и властитог живота са једне стране, и фикције и књижевног текста са друге.

2. **Бунчић 2019:** Сузана Бунчић, *Интертекстуални поступци у „Англосу” М. Капора*, „Наука и савремени универзитет 8, Савремени токови у науци о језику и књижевности – тематски зборник радова, књига 2”, Ниш: Универзитет у Нишу, Филозофски факултет, стр. 157–167. (*Напомена, у садржају Зборника направљена је грешка у пагинацији) ISBN 978-86-7379-515-7

У раду *Интертекстуални поступци у „Англосу” М. Капора* ауторка анализира типове и функције интертекстуалних поступака у роману *Англос* (2007) Мома Капора ослањајући се углавном на теоријске поставке Дубравке Ораић Толић (*Citatnoct – eksplicitna intertekstualnost*, 1988 и *Teorija citatnoisti*, 1990). Поред цитата, као експлицитног вида интертекстуалности, ауторка у *Англосу* налази и друге облике интертекстуалних релација.

Ту, прије свега, мисли на алузију, реминисценцију, стилизацију, коментар и парафразу туђег текста. Ауторка наглашава да код ових видова интертекстуалних односа немамо појаву подударана односно еквиваленције између основног и туђег текста, што им обезбјеђује посебну семантичку функцију у оквиру основног текста. По ауторкином мишљењу писац жанровску поливалентност штива изражава интертекстуалним жанровским сигнаlima у самом тексту у којима јунак у зависности од наративне ситуације, путем реминисценција повлачи паралеле између себе и Робинзона Крусоеа (*Робинзон Крусое*), односно Гуливера (*Гуливерова путовања*). Према цитатним сигнаlima ауторка издваја два типа интертекстуалних односа у *Англосу*: „1. интерлитерарни цитати у глобалу су прави, јер садрже спољне назнаке — знаке навода, другачији тип слова или назнаке о прототексту из којег су преузети, док је ситуација сложенија када је ријеч о аутоцитатима и метацитатима, јер су они, како ауторка наглашава, по правилу шифрирани. У том смислу, она наглашава да је услов да би се на прави начин могла реконструисати типологија интертекстуалних и цитатних односа у Капоровом штиву неопходно имати увид у цјелокупно стваралаштво овог писца, као и његове аутопоетичке изјаве у интервјуима. Према врсти прототекста из кога су цитати преузети у *Англосу*, ауторка наглашава да је највећи број аутоцитата и метацитата, што је специфично мјесто Капорове поетичке концепције у којој се стварност и фикција преплићу до тачке на којој не можемо јасно разликовати шта је дио стварне пишчеве биографије и доживљеног искуства, а шта припада фикцији. Другим ријечима, у Капоровој прози непрестано наилазимо на истовјетне и донекле измијењене сегменте који се селе из једне књиге у другу, а тичу се сиромашног и несрећног дјетињства, одрастања, пута до друштвене афирмације, алкохола који је чест пратилац свих његових јунака, младалачких заблуда и митизација, које као свој крајњи резултат имају проблематични идентитет. Осим ове двије врсте, ауторка издваја и велики број интерлитерарних цитата, у првом реду цитата из *Одисеје* и *Краља алкохола*, као и интертекстуалних реминисценција и стилизација, односно стилских цитација *Робинзона Крусоеа*, *Гуливерових путовања*, *Грка Зорбе*, *Смелог младића на летећем трепезу*, те алузија на Хемингвејеве *Снегове Килиманџара*. Што се тиче класификовања датих цитата према опсегу подударана између цитата и прототекста, ауторка тврди да их није једноставно одредити у односу на предложену подјелу Дубравке Ораић Толић. У том смислу највећи проблем представљају аутоцитати јер код највећег броја није прецизно одређен контекст из кога су преузети, не можемо бити сигурни да ли је ријч о потпуним или непотпуним цитатима. Ситуација са интерлитерарним и фактоцитатима, сматра она, нешто је јаснија, јер су интерлитерарни цитати углавном јасно одређени, нарочито када је у питању *Одисеја* и *Краљ Алкохола*, док фактоцитати углавном бивају замијењени интервербалним цитатима и долазе из сфере музике и филма. Типични у том смислу су интервербални цитати који се односе на цез музику Мајлса Дејвиса, Били Холидеј и Глена Милера, музику из филма *Лили* (1953), реминисценције на опере *Кармен* и *Аида*. Ауторка је показала да у зависности од интертекстуалног контекста Капор текстом овога романа тежи или обнављању, синтетизовању и чувању књижевног и културног памћења или њиховом разлагању, пародирању и травестирању. Ауторка на крају закључује да је роман *Англос* Мома Капора права ризница интертекстуалних и цитатних поступака, при чему писац нарочиту пажњу поклања интертекстуалном дијалогу између извора и њихове интертекстуалне и цитатне активације у тексту овог романа. Другим ријечима, кључне тезе културног наслеђа као једног великог текста њиховом интертекстуалном обрадом у новом контексту добијају потпуно нови смисао.

3. **Бунчић 2020:** Suzana R. Bunčić, Andrić's early stories with elements of allegory and satire, „Conference proceedings Filology, culture and education”, Fifth International Scientific Conference FILKO. Voronezh State University Russia, Goce Delcev University in Stip N. Macedonia, Stip, 8–9 October 2020, стр. 13–19.
ISBN 978-608-244-787-2

У раду *Andrić's early stories with elements of allegory and satire (Андрићеве ране приповијетке са елементима алегорије и сатирије)* ауторка анализира двије Андрићеве ране приповијетке – *Причу из Јапана* (1919) и *Кнез са тужним очима* (1920) у свјетлу теорија о хумору. Ауторка наглашава да ове приповијетке карактерише тежња ка дефабулирању, односно лабава фабула, хумористичко-сатиричан, пародичан, ироничан, а на махове и циничан тон, док су реалистички елементи потиснути пред снажном ирационалношћу и субјективизацијом. По ауторкином мишљењу, смјехотворни и алегоријско-сатирични потенцијал ових приповијетака проистиче у највећој мјери из несклада између буквалног и пренесеног значења. Она подвлачи да Андрићева сатиричност, углавном, никада не захвата тоталитет свијета који приказује, она се налази у детаљу и дигресији, ауторском коментару, и баш као и хумор она просине некако успут и на маргинама. Ауторка запажа да су ове приповијетке лишене претјераног реалистичког миметизма, и уколико постоји, он је ту само као оквир који нас уводи у основну причу, а основни тон који преовладава у њима је субјективно-ироничан. Алегоријско-сатиричку и бајковиту основу на којима су изграђене ове приче сугерише већ сам почетак. Он је најчешће остварен или у форми народне бајке или измјештањем догађаја о којима се прича у неку далеку земљу. Започињање приче стереотипним почетком народне бајке, отвара простор апсолутне слободе за разноврсно комбиновање мотива, то је сигнал да напуштамо конкретни свијет. Због тога се ове приче обрађају читаоцу језиком симбола и алегорија. Ауторка закључује да постоје два начина формирања алегоријско-сатиричне потке у приповијеткама Ива Андрића: први тип се остварује алегоријским уопштавањем на основу коришћења историјске и легендарне потке, док други тип представља оно што бисмо могли означити синтагмом „сатира-сна”. Због природе сатирије као најангажованијег облика књижевног израза, како она наглашава, у Андрићевом дјелу ћемо наћи сразмјерно мали број сатиричких остварења. Ипак, *Прича из Јапана* и *Кнез са тужним очима*, са почетка његовог стваралаштва представљају праве примјере прича заснованих на алегорији и сатири. Алегоријско уопштавање и сатиричке конотације који су овдје у основи приповијетака послужили су као критика непосредног историјског тренутка или субјективног, личног поимања, обликованог страхом или младалачком наивношћу.

4. **Бунчић 2020:** Сузана Р. Бунчић, Свакодневица и фељтон – ‘крупне ситнице’ прозе М. Капора, „Тако мале ствари: Интимно у књижевности и култури”, Српски језик, књижевност, уметност, Зборник радова са XIV међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (25–27. X 2019), књига 2, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2020, стр. 501–515. ISBN 978-86-80796-63-5

У раду *Свакодневица и фељтон – ‘крупне ситнице’ прозе М. Капора* ауторка, на примјеру књиге *Драги наши*, издвајањем основних тематско-мотивских линија око којих су окупљени текстови, закључује да је већина њих инспирисана свакодневицом. По њеном мишљењу, Капор текстове у књизи *Драги наши* твори тако што бира карактеристичне појединости из свакодневног живота које брижљиво елаборира доводећи их у везу са карактером и менталитетом народа. По ауторкином мишљењу, сви текстови су засновани и изведени на неколико дихотомних линија: Србија/свијет; савремени Београд/стари Београд; Срби у отаџбини/Срби у туђини; национално/глобално, село, варош/град, прошлост/садашњост. Она наглашава да се са генолошког становишта ради о колажној и хибридној творевини у којој је веома тешко одредити јасне границе кратке приче, цртице, писма, фељтона, записа, репортаже, прозне скице, анегдоте, есеја. Тематски посматрано, она уочава, да су све прозе у оквиру књиге груписане око неколико основних жаришта: српски менталитет, друштвено-политичка ситуација, стање у култури, свијет и Срби. Све те теме

Капор је обрадио избором „ситница” из свакодневице и њиховом најчешће анегдотско-сатиричном презентацијом која се завршава пентом у виду досјетке. Захваљујући динамичном споју фелтонистичког искуства и књижевног стила усмјереног на ситнице и детаље и њиховом комбиновању, текстови из књиге *Драги наши* творе специфични књижевни метод Мома Капора. Преношење прича о једном времену и простору и њиховим симболима на генерације које долазе међу најважнијим је задацима које проза Мома Капора жели да оствари, сматра ауторка. Тај порив огледа се, сматра ауторка, у Капоровој жељи да говори о свијету у коме се налази и живи, да остави свједочанство о оним појавама и личностима које чине нашу препознатљиву или дојучерашњу стварност, што је у српској књижевности јединствен подухват. Свака Капорова прича, фелтон, па чак и прозна скица посједују нешто од чувеног капоровског „мотора са унутрашњим сагоријевањем” – унутрашњи фокус из кога наративни текст црпи енергију. Та енергија, по мишљењу ауторке, је занимљив и необичан детаљ из стварности, анегдота, урбана митема или банатска и херцеговачка легенда које је писац памтио, увлачио у себе попут сунђера да би их касније рециклиране и оживљене пишчевом имагинацијом биљежио на папир и тако враћао животу из кога су и потекле. Дискурзивност фелтона и његова хибридна природа, те уроњеност у свакодневицу и могућност ангажовања пружали су Капору омиљену врсту потке за писање. Оваква врста писања пунила га је животом, а његов таленат за уочавање ситница и њихову опсервацију и претварање у причу долазио је до пуног изражаја. Специфична атмосфера, која се препознаје из сваког ретка ове прозе, те лакоћа да се поводом и најмањег детаља (*Јабукa у шлафроку, мајчиног креденца, сусрета у парку, печених кестенова, младог лука, пресвучене дугмади и ухваћених жица на чарати, питања „како сте”, изразима „нема проблем” и „бре”* итд.) исприча прича, неке су од одлика књиге *Драги наши* које је стављају у сам врх Капоровог прозног писма. Ауторка закључује да писати о ситницама у прози Мома Капора значи заправо говорити о једној од арс-поетичких доминанти те прозе, односно да би можда најприкладније било казати да су ситнице ствари од који се праве Капорове приче. Лакоћа и отвореност којом су се ситнице свакодневног живота селиле у књижевни текст код Капора је достигла највиши степен у српској књижевности. Носталгија која провијава цјелокупном Капоровом прозом дајући јој специфичну сентименталну ноту, није само жал за прошлошћу, то је покушај да се симболи прошлог времена „конзервирају” и тако им се продужи трајање и производ су синестезијског дјеловања слике, звука, мириса, укуса. То је покушај да се пренесе дио историјске истине и дио временске патине прошлога на нова покољења, да се не изгубе, не забораве, да се спасу од блазираности.

5. Бунчић 2021: Сузана Р. Бунчић, Приповиједне стратегије и прича у роману *Досије Шломовић*, „Јевреји”, Српски језик, књижевност, уметност, Зборник радова са XV међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (30–31. X 2020), књига II/ 2, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2021, стр. 325–337. ISBN978-86-80796-89-5

У раду **Приповиједне стратегије и прича у роману „Досије Шломовић”** ауторка анализира роман *Досије Шломовић* Мома Капора са становишта односа приче и приповиједних поступака у овом роману. Структурно посматрано, у *Досијеу Шломовић* ауторка налази сложену мрежу сачињену од великог броја микронаратива који се међусобно сукобљавају и преплићу, допуњују и оспоравају, а централна наративна свијест их распоређује и коментарише, стварајући тако нову причу и намећући свој суд читаоцима. На овај начин, сматра она, поготово ако имамо на уму први дио наслова – досије, текст постаје нека врста процеса, истражног поступка у коме се пред историјом и временом провјеравају Шломовићев живот и дјело. С тим у вези, ауторка сматра да је откривање мистерије везане за име и дјело Ериха Шломовића, баш као и у детективским романима први ниво текста, односно прва дијегеза која је Капору послужила као „мамац” којим се читалац увлачи у текст, али да је сам роман много више од тога. Ауторка сматра да је задатак који је Капор сам

пред себе ставио овим романом био да све приче или њихове сегменте до којих је долазио током готово четрдесетогодишњег истраживања живота и дјела Ериха Шломовића сакупи на страницама књиге *Досије Шломовић*, да споји дијелове слагалице изучавањем, провјеравањем и интерпретирањем њихове вјеродостојности и логичности и тако створи смислен наратив, односно реконструише свијет великог колекционара и београдског Јеврејина (што се испоставља одређујућим за његову судбину) у предвечерје катаклизме Другог свјетског рата. Пресудне чињенице које овај роман без сумње чине метафикционалним, по ауторкином мишљењу су двије на први поглед уочљиве ствари: прва је „нарастање приче током година”, тј. тематизовање њеног настанка и мијењања, а друга је измијештање текста *Досијеа* из контекста *Књиге жалби* и његово самостално објављивање. Документарним ово дјело, по њеном мишљењу, чини стварно постојање Ериха Шломовића, реферисање на његов живот и збирке умјетничких слика из које нам је на крају књиге аутор текста *Досијеа* извојио неколико репродукција, те датирана свједочења очевидаца и исјечци из новина цитирани често са датумом штампања. Фикционални слој, се по ауторки, ослања на субјективну интерпретацију и уписивање значења тамо гдје оно недостаје и гдје је то потребно да би се створио прозни текст и свијет овога романа. Наткатегоријални принцип који на окупу држи све остале елементе у овом дјелу, по ауторкином мишљењу, је принцип уланчавања наративних свјетова, односно дијегетичких нивоа у приповиједном мозаику испод кога се назире коначна слика универзалне приче о односу умјетности и свијета. *Досије Шломовић*, сматра она, свој основни умјетнички потенцијал црпи из сложене наративне структуре којом су догађаји у дјелу предочени. Осим више дијегетичких равни које налазимо у тексту *Досијеа*, питања која се намећу послје прочитаног су однос фикцијског и фактуалног у производњи смисла, те сложена темпорална организација догађаја и њена функција. У стварању сложеног наратива *Досијеа Шломовић*, по ауторкином мишљењу, Капор се послужио техником монтаже, користећи при томе „око камере” као фокализатора. На тај начин је, сматра она, постигнут ефекат симултаности, чиме је читалац у прилици да опажа различите аспекте истих догађаја, али и да процјепе који се јављају у времену надокнађује продубљеном перцепцијом коју обезбјеђује оваква перспектива. На овај начин се добија утисак континуираног трајања приче, иако је она састављена распоређивањем различитог материјала као што су исјечци новинских фељтона, енциклопедија, мемоара, романа, разговора, свједочења итд. Ауторка закључује да је у роману *Досије Шломовић* присутно неколико дијегетичких нивоа. Спољашња дијегеза представља причу у којој је главни јунак неименовани сакупљач података о Ериху Шломовићу, унутрашњу дијегезу представља свијет Ериха Шломовића, Амброаза Волара и људи који су их познавали. Ове двије дијегезе међусобно се преплићу и мијешају до неразазнатљивости. Упоредо са њима одвија се и велики број микродијегеза, микронаратива који се уливају у ова два. Оно што овај роман чини посебним јесте и постојање саморефлективне дијегезе која стално скреће пажњу на свој настанак, а она је сачињена од „Примедби”, „Скица за могући разговор”, коментара, аутореклексивних пасажа и осталих средстава која тематизују текстуалну природу наратива. Истражујући догађаје у вези са Шломовићевим животом и његовом збирком, наратор се често сусреће са опречним мишљењима, несигурностима, паушалним оцјенама, злбом и завишћу. Интерпретација Шломовићевог живота зависи од микронаратива о њему, од текстова и свједочења која су увијек обојена субјективном перцепцијом.

ЗБОРНИЦИ САЖЕТАКА СА НАУЧНИХ СКУПОВА

1. Бунчић, Милић 2015: Сузана Бунчић, Сања Милић, Аутобиографски и аутофикцијски дискурс у „Исповестима” Мома Капора, *Наука и евроинтеграције*, Пале: Филозофски факултет, 22–24 мај 2015, стр. 75.

2. Сузана Бунчић, Милена Ивановић, Прича о везировом слону – парадигма Андрићевог хуморизма, *Зборник сажетака са 8. научног скупа са међународним учешћем „Наука и настава данас“*, одржаног 17. 11. 2017. На Педагошком факултету у Бијељини, стр. 14.
3. Бунчић 2018: Сузана Бунчић, „Vox humana” Мома Капора у књижевном и политичком контексту седамдесетих година двадесетог вијека. Научни скуп са међународним учешћем *Српско друштво и стогодишњица завршетка великог рата, резултати и посљедице*, 25. „Вишњићеви дани”, Бијељина: СПКД Просвјета Бијељина, 6. 11. 2018, стр. 16.
4. Милановић, Бунчић 2018: Нина Милановић, Сузана Бунчић, Жанровске и лингвостилистичке одлике „Писама из Париза” Милоша Црњанског, *Наука и настава данас*, 9. скуп са међународним учешћем, Бијељина: Педагошки факултет, 30. новембар 2018, стр. 27–28.
5. Бунчић, Милановић 2018: Сузана Бунчић, Нина Милановић, Поетика, језик и стил „Путописа кроз биографију” Мома Капора, *Наука и настава данас*, 9. скуп са међународним учешћем, Бијељина: Педагошки факултет, 30. новембар 2018, стр. 29–30.

***Након посљедњег избора**

1. Бунчић 2019: Сузана Бунчић, Интертекстуалност као обликотворно начело у роману *Чувар адресе* М. Капора, Међународен форум: "От слово към действие: разкази и репрезентации", Факултетът по славянски филологии към Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Софија, 2–4. мај 2019.
2. Бунчић 2021: Сузана Бунчић, Градови и сјећања у романима Мома Капора, „Роман и град: 50 година Романа о Лондону, 100 година Уликса”, XVI међународни научни скуп Српски језик, књижевност, уметност ФИЛУМ, Крагујевац, 29–30. X 2021.
3. Бунчић 2021: Сузана Бунчић, Интервјуи Мома Капора, *Наука и настава данас*, 11. скуп са међународним учешћем, Бијељина: Педагошки факултет, 25. и 26. новембар 2021.

4. ОБРАЗОВНА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА

Образовна дјелатност прије првог и/или /посљедњег избора/реизбора

2008–2014: асистент на предметима Књижевност, Књижевност за дјецу, Народна књижевност, Сценска умјетност, Луткарство и сценска умјетност, Културна историја Срба, Филмска и РТВ култура, Библиотекарство на Педагошком факултету у Бијељини, Универзитета у Источном Сарајеву.

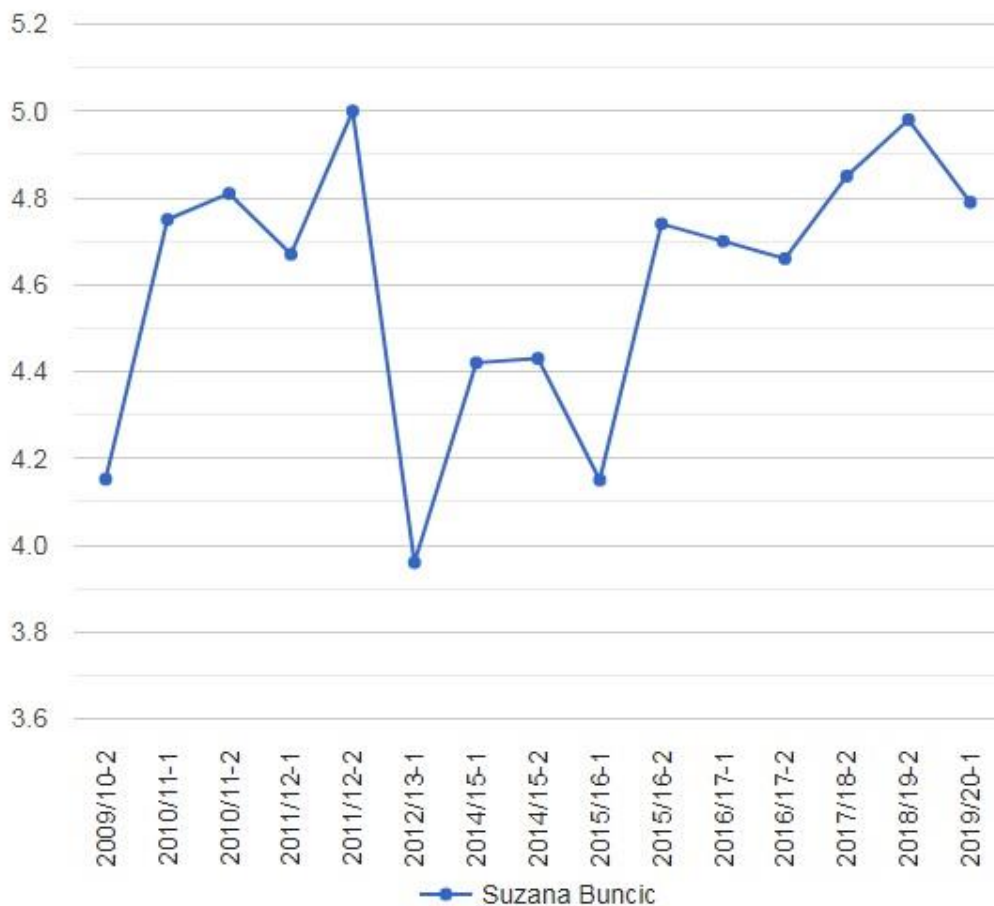
2014–2019: виши асистент на предметима Књижевност, Књижевност за дјецу, Народна књижевност, Књижевна историја, Сценска умјетност, Дијете и сценска лутка, Филмска и РТВ култура на Педагошком факултету у Бијељини, Универзитета у Источном Сарајеву.

Образовна дјелатност послје посљедњег избора/реизбора

2019: виши асистент на предметима Књижевност, Књижевност за дјецу, Народна

књижевност, Књижевна историја, Сценска умјетност, Дијете и сценска лутка, Филмска и РТВ култура на Педагошком факултету у Бијељини, Универзитета у Источном Сарајеву.

Trend prosjernih ocjena na svim predmetima

5. СТРУЧНА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА

Учешће у пројектима:

1. Просторно-функционални развој предшколског васпитања и образовања Републике Српске, Универзитет у Источном Сарајеву – Педагошки факултет у Бијељини (2011).
2. Иновирање наставног процеса са даровитим ученицима као претпоставка друштвеног прогреса, Универзитет у Источном Сарајеву Педагошки факултет у Бијељини (2013).
3. Идентификација даровитости код ученика нижих разреда основне школе путем процјене који реализује Универзитет у Источном Сарајеву Педагошки факултет у Бијељини (2014).
4. Утврђивање потреба тржишта рада са становишта компетенција стечених на високошколским установама у процесу реформе високог образовања (2015).
5. Дани Васе Пелагића „Савремени писци за дјецу из Републике Српске као чувари

националног идентитета” Универзитет у Источном Сарајеву Педагошки факултет у Бијељини (2016).

6. Дани Васе Пелагића „Знаменити учитељи Семберије” Универзитет у Источном Сарајеву Педагошки факултет у Бијељини (2017).

***Након посљедњег избора**

1. „Иновирање основношколске лектуре у функцији унапређења културе читања савременог дјетета у Републици Српској”, Универзитет у Источном Сарајеву Педагошки факултет у Бијељини (2019).

Била је дугогодишњи лектор часписа „Нова школа” Педагошког факултета у Бијељини, а затим и секретар часописа „Нова школа” и „Зборник радова са научног скупа Педагошког факултета у Бијељини”.

Други кандидат и сваки наредни ако их има (све поновљено као за првог кандидата).

6. РЕЗУЛТАТ ИНТЕРВЈУА СА КАНДИДАТИМА⁸

У складу са чланом 4а, тачка три Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву, комисија у пуном саставу путем ЗУМ апликације обавила је 21. 2. 2022. године интервју са кандидаткињом која се пријавила на расписани конкурс. Из разговора је утврђено да је ријеч о изграђеном и искусном научном раднику. Комисија може констатовати њену пуну одређеност за универзитетску наставну дјелатност и научна истраживања у наставно-научној области за коју је расписан конкурс, као и то да је у посљедњем изборном периоду објавила одговарајући број радова, и да је реализовала одговарајуће активности у складу са прописаним правилима.

7. ИНФОРМАЦИЈА О ОДРЖАНОМ ПРЕДАВАЊУ ИЗ НАСТАВНОГ ПРЕДМЕТА КОЈИ ПРИПАДА УЖОЈ НАУЧНОЈ/УМЈЕТНИЧКОЈ ОБЛАСТИ ЗА КОЈУ ЈЕ КАНДИДАТ КОНКУРИСАО, У СКЛАДУ СА ЧЛАНОМ 93. ЗАКОНА О ВИСОКОМ ОБРАЗОВАЊУ⁹

Како је кандидаткиња др Сузана Бунчић запослена на Универзитету у Источном Сарајеву – Педагошки факултет Бијељина од 2008. године, те је у том периоду изводила вјежбе на предметима из уже научне области за коју је расписан конкурс, те у складу са чланом 93 Закона о високом образовању РС, није било потребе за држањем огледног предавања које је предвиђено конкурсом.

III ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Експлицитно навести у табели у наставку да ли сваки кандидат испуњава услове за избор у звање или их не испуњава.

Првикандидат

⁸Интервју са кандидатима за изборе у академска звања обавља се у складу са чланом 4а. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву (Интервју подразумјева непосредан усмени разговор који комисија обавља са кандидатима у просторијама факултета/академије. Кандидатима се путем поште доставља позив за интервју у коме се наводи датум, вријеме и мјесто одржавања интервјуа.)

⁹ Кандидат за избор у наставно-научно звање, који раније није изводио наставу у високошколским установама, дужан је да пред комисијом коју формира вијеће организационе јединице, одржи предавање из наставног предмета уже научне/умјетничке области за коју је конкурисао.

Минимални услови за избор у звање ¹⁰	испуњава/неиспуњава	Навести резултате рада (уколико испуњава)
<i>Навести списак минимално прописаних услова</i> 1. Има научни степен доктора наука у одређеној научној области	ИСПУЊАВА	Кандидаткиња др Сузана Бунчић на Филозофском факултету Универзитета у Источном Сарајеву одбранила је докторску дисертацију под насловом Поетика прозе Мома Капора 19. 11. 2021. године и тиме стекла научно звање доктор књижевноисторијских наука. (доказ је овјерена копија Увјерења о стицању научног звања доктор књижевноисторијских наука)
2. Има најмање три научна рада из области за коју се бира објављена у научним часописима и зборницима са рецензијом.	ИСПУЊАВА	Кандидаткиња др Сузана Бунчић испуњава услов јер је од последњег избора објавила пет радова у научним часописима и зборницима са рецензијом, укупно са претходним изборима 22 радова. (доказ су приложени сепарати радова)
3. Показане наставничке способности	ИСПУЊАВА	Кандидаткиња др Сузана Бунчић за вријеме изборног звања виши асистент позитивно је оцијењена од стране студената на свим предметима на којима је била ангажована. (доказ су приложене оцјене студентских анкета)
Додатно остварени резултати рада (осим минимално прописаних)		
1. Објавила укупно 22 радова, од тога пет од последњег избора (2019) у звању вишег асистента. 2. Од 2019. године са запаженим рефератима учествовала на три национална и међународна научна скупа. 3. Била (2019–2021) истраживач на пројекту Министарства за научнотехнолошки развој, високо образовање и информационо друштво Републике Српске „Иновирање основношколске лектире у функцији унапређења културе читања савременог дјетета у Републици Српској”.		
Други кандидат и сваки наредни уколико их има (све поновљено као за првог)		
Приједлог кандидата за избор у академско звање (навести звање, ужу научну/умјетничку и образовну област за коју се кандидат предлаже) саобразложењем приједлога комисије. Уколико један или више кандидата задовољавају услове за избор у звање према конкурсу, комисија мора дати образложење о разлозима доношења своје одлуке, конкретно и јасно		
Др Сузана Бунчић као једини пријављени кандидат на конкурс испуњава све услове за избор у звање доцента за ужу научну област: Специфичне књижевности (Србистика), предмети: Књижевност, Књижевност за дјецу, Народна књижевност, Књижевна историја, Сценска умјетност, Дијете и сценска лутка, Филмска и РТВ култура на Педагошком факултету у Бијелини, Универзитета у Источном Сарајеву.		

¹⁰ У зависности у које се звање бира кандидат, навести минимално прописане услове на основу члана 77., 78. и 87. Закона о високом образовању односно на основу члана 37., 38. и 39. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву

Увидом у поднесену конкурсну документацију и анализом референци кандидаткиње др Сузане Бунчић, комисија утврђује да је кандидаткиња испунила и премашила нужне услове прописане *Законом о високом образовању и Правилником о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву* за избор у академско звање доцента на Педагошком факултету у Бијељини.

Сагледавајући свеукупне резултате које је кандидаткиња остварила у претходном изборном периоду, комисија са задовољством предлаже Научно-наставном вијећу Педагошког факултета Универзитета у Источном Сарајеву и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву да одобре избор **др Сузане Бунчић** у звање **доцента** на Педагошком факултету у Бијељини.

Ч Л А Н О В И К О М И С И Ј Е:

1. Проф. др Ранко Поповић, редовни професор, предсједник

2. Проф. др Саша Кнежевић, редовни професор, члан

3. Доц. др Жељка Пржуљ, доцент, члан

Мјесто: Источно Сарајево

Датум: 22. 2. 2022.